

ΛΥΓΙΖΕΙ Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ, ΓΟΝΑΤΙΖΟΥΝ ΤΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΑ

Η ακριβή ενέργεια βουλιάζει την οικονομία

Πόσο πληρώνουν οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι

Το τίμημα το πληρώνει η ανταγωνιστικότητα των εξαγωγικών επιχειρήσεων

Την τελευταία τετραετία της βαριάς ύφεσης η τιμή της ηλεκτρικής ενέργειας αυξήθηκε κατά 45%, ενώ η τιμή του φυσικού αερίου στην Ελλάδα είναι η υψηλότερη στην Ευρώπη των 27. Όπως πικρά διαπιστώσαμε τον περασμένο χειμώνα, το πετρέλαιο διατίθεται στη χώρα μας στην τρίτη υψηλότερη τιμή στην Ευρώπη. Οι απλήρωτοι λογαριασμοί των νοικοκυριών προς τη ΔΕΗ αγγίζουν τις 500.000, ενώ μόνον το 2012 τουλάχιστον 700.000 καταναλωτές προχώρησαν σε διακανονισμό οφειλών και 300.000 διέκοψαν «οικειοθελώς» τη σύνδεσή τους.

»16-21

Τον κίνδυνο μείωσης της ανταγωνιστικότητας επισημαίνει ο Σύνδεσμος Εξαγωγέων Β. Ελλάδος

Ενέργεια Βαρύ το κόστος για τις επιχειρήσεις

«Δυγίζουν» υπό το αυξημένο βάρος του κόστους ενέργειας οι παραγωγικές και εξαγωγικές επιχειρήσεις. Την τελευταία τετραετία η τιμή της ηλεκτρικής ενέργειας αυξήθηκε κατά 45%, ενώ στο φυσικό αέριο η Ελλάδα έχει τα πιο ακριβά βιομηχανικά τιμολόγια στην Ευρώπη των 27!

Της **Σοφίας Χριστοφορίδου**

Με δεδομένη δε την κατάρρευση της εσωτερικής αγοράς, οι εξαγωγές αποτελούν ουσιαστικά όρο επιβίωσης, ακόμα και αν σε πολλές περιπτώσεις καταγράφονται οριακά κέρδη ή ακόμα και ζημιές. Κι αυτό γιατί στις μεταποιητικές επιχειρήσεις το κόστος της πρώτης ύλης είναι σταθερό, και αυτό που διαφοροποιεί το κόστος παραγωγής, και άρα την ανταγωνιστικότητα, είναι το κόστος ενέργειας. Σε βιομηχανίες εντάσεως ενέργειας, όπως οι χαρτοβιομηχανίες, οι τοιμεντοβιομηχανίες, οι βιομηχανίες επεξεργασίας μετάλλου, το κόστος ενέργειας αντιπροσωπεύει από το 30% έως και το 70%-80% του κόστους μεταποίησης, αναφέρει ο γενικός γραμματέας της Ένωσης Βιομηχανικών Καταναλωτών Ενέργειας (ΕΒΙΚΕΝ) Δημήτρης Κολαΐτης. Το ενεργειακό κόστος έχει πλέον καταστεί κυριολεκτικά δυσβάσταχτο, καθώς κατά μέσον όρο ανέρχεται σε σχεδόν 5% του κόστους παραγωγής. Μάλιστα, σύμφωνα με στοιχεία επιχειρήσεων-μελών του Συνδέσμου Εξαγωγέων Βορείου Ελλάδος (ΣΕΒΕ), των οποίων η δραστηριότητα είναι έντασης ενέργειας, το ενεργειακό κόστος ανέρχεται έως και στο 36% του συνολικού κόστους λειτουργίας τους. Στο πλαίσιο αυτό, ο ΣΕΒΕ κρούει τον κώδωνα του κινδύνου για τη μείωση της ανταγωνιστικότητας, αλλά και για τη βιωσιμότητα των ελληνικών επιχειρήσεων -ειδικά των εξαγωγικών- εξαιτίας της συνεχούς αύξησης του ενεργειακού κόστους. Όπως επισημαίνει, «είναι αδύνατον οι ελληνικές επιχειρήσεις να ανταγωνιστούν τις αντίστοιχες του εξωτερικού, όταν την ίδια ώρα που η ελληνική κυβέρνηση προσθέτει επιπλέον βάρη

στην επιχειρηματικότητα, μέσω του ενεργειακού κόστους, άλλες χώρες εφαρμόζουν ενισχυτικά μέτρα για τις εξαγωγικές επιχειρήσεις, όπως μειωμένους φορολογικούς συντελεστές στο κόστος ενέργειας, πραγματικά άμεση επιστροφή ΦΠΑ, ένταξη σε προγράμματα βελτίωσης ενεργειακής απόδοσης κοκ».

Κάποια στοιχεία που κατατάσσουν την Ελλάδα στις πιο ακριβές χώρες στην Ευρώπη είναι, σύμφωνα με τον κ. Κολαΐτη τα εξής:

- α) Ο υψηλότερος Ειδικός Φόρος Κατανάλωσης στην ηλεκτρική ενέργεια,
- β) Η πολύ υψηλή επιβάρυνση για την επιδότηση των ΑΠΕ τη στιγμή που στις περισσότερες χώρες με βιομηχανική πολιτική η βιομηχανία απαλλάσσεται.
- γ) Η μονοπωλιακή αγορά και η πληθώρα στρεβλώσεων που μετακυλύουν στον καταναλωτή. Χαρακτηριστικά, σε μια αγορά της τάξης των 6 δισ. ευρώ ετησίως που είναι η ελληνική αγορά ηλεκτρισμού, περί τα 2,5 δισ. ευρώ δαπανώνται σε επιδοτήσεις, εγγυημένες τιμές (ΑΠΕ) και μηχανισμούς εγγυημένου εσόδου (cost recovery, ΑΔΙ).

Το ενεργειακό κόστος έχει πλέον καταστεί δυσβάσταχτο για τις επιχειρήσεις, καθώς κατά μέσον όρο ανέρχεται σε σχεδόν 5% του κόστους παραγωγής.

ΦΩΤ. EUROKINISSI / ΑΡΧΕΙΟΥ

δ) Η υπεραξία από την εκμετάλλευση των εγχώριων πηγών παραγωγής (λιγνίτης, νερά), δεν φτάνει στον τελικό καταναλωτή λόγω της δομής της αγοράς (υποχρεωτικό pool).

Ενδεικτικά, μεταποιητική εταιρεία στη Θεσσαλονίκη, πλήρωσε το 2012, εκτός από το κόστος της ηλεκτρικής ενέργειας, 98.000 ευρώ για τον Ειδικό Φόρο Κατανάλωσης και 137.000 για το Ειδικό Τέλος Α.Π.Ε.

«ΚΑΙΕΙ» ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ

Οι μεταποιητικές επιχειρήσεις χρησιμοποιούν το φυσικό αέριο είτε ως πρώτη ύλη (κυρίως για τα λιπάσματα), είτε για την παραγωγή θερμικής ενέργειας που χρησιμοποιείται σε διάφορες φάσεις της παραγωγής, είτε σπανιότερα, σε εργοστάσια που διαθέτουν σταθμούς συμπαραγωγής για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας. Σύμφωνα με στοιχεία της Eurostat η Ελλάδα έχει τα πιο ακριβά βιομηχανικά τιμολόγια στην Ευρώπη των 27 στο φυσικό αέριο που πωλείται στη βιομηχανία. Κατά τον γ.γ. της ΕΒΙΚΕΝ αυτό οφείλεται στους εξής παράγοντες:

- Υψηλός Ειδικός Φόρος Κατανάλωσης (αντιστοιχεί στο 12% της τελικής τιμής!)
- Πολύ ακριβές τιμές εισαγωγής, λόγω μεγάλης εξάρτησης από τρίτες χώρες.
- Πολύ υψηλά περιθώρια κερδοφορίας των εγχώριων παικτών της αγοράς.

«Μπορεί οι περισσότερες επιχειρήσεις καταναλωτές να λειτουργούν με ζημιές, όμως ο μονοπωλιακός διαχειριστής του δικτύου επαίρεται πως είναι από τις πιο κερδοφόρες επιχειρήσεις της χώρας» σχολιάζει.

«Το κόστος του φυσικού αερίου είναι ανασχετικός παράγοντας για τις μεταποιητικές επιχειρήσεις. Αντιμετωπίζουμε πολύ σοβαρό πρόβλημα ανταγωνιστικότητας» αναφέρει ο πρόεδρος της Alumiil και πρώην πρόεδρος του ΣΒΒΕ Γιώργος Μυλωνάς. «Πώς θα ανταγωνιστούμε εταιρείες σε γειτονικές χώρες που έχουν πολύ φθηνό αέριο; Τα κόστη είναι απαγορευτικά. Οι εξαγωγικές επιχειρήσεις αναγκάζονται να πουλάνε με οριακές τιμές ή ακόμα και με ζημιές για να κρατηθούν στις αγορές του εξωτερικού, ελπίζοντας στην ανάκαμψη. Όμως για πόσο καιρό θα αντέχουν;» διερωτάται.

ΑΠΟΨΗ

Του **Γιάννη Σταύρου**, εκτελεστικού αντιπροέδρου Συνδέσμου Βιομηχανιών Βορείου Ελλάδος (Σ.Β.Β.Ε.)

ΤΡΟΧΟΠΕΔΗ

«**Σ**ε μια περίοδο κατά την οποία κεντρικό ζητούμενο από τις κυβερνητικές πολιτικές θα έπρεπε να είναι η διατήρηση του παραγωγικού ιστού και, τουλάχιστον, των υφιστάμενων θέσεων εργασίας, το κράτος, για ακόμα μία φορά, λειτουργεί ως τροχοπέδη στην αναπτυξιακή προσπάθεια των επιχειρήσεων, αυξάνοντας άκριτα το κόστος ενέργειας, συμπαρασύροντας έτσι ανάλογα το κόστος παραγωγής τους. Η έως σήμερα ασκούμενη ενεργειακή πολιτική εστιάζεται, άμεσα ή έμμεσα, στη επίτευξη εσόδων για το κράτος μέσω της υπερφορολόγησης, των ρυθμιζόμενων χρεώσεων (ΕΦΚ, Τέλος ΑΠΕ, ΥΚΩ, χρεώσεις ρύπων CO2 κ.α.) και στη διευκόλυνση της κερδοφορίας της ΔΕΗ. Συγκεκριμένα, οι αυξήσεις στην τιμή της ηλεκτρικής ενέργειας τα τέσσερα τελευταία χρόνια έφθασαν στο 45%. Στο

φυσικό αέριο, η χώρα μας έχει υψηλότερες τιμές μεταξύ των 27 χωρών της Ε.Ε., ενώ παράλληλα το μικτό περιθώριο κέρδους της ΔΕΠΑ φθάνει στο 15-20%. Στο μαζούτ και το ντίζελ, ο ειδικός φόρος κατανάλωσης που πληρώνουν οι βιομηχανίες είναι 3 με 5 φορές υψηλότερος από τον αντίστοιχο που επιβάλλεται στους ευρωπαίους ανταγωνιστές μας. Ζούμε δυστυχώς, το απόλυτο θέατρο του παραλόγου. Από την μία αναζητούμε την ανάπτυξη, την προσέλκυση νέων επενδύσεων, την αλλαγή του μοντέλου ανάπτυξης της χώρας και από την άλλη με διοικητικά μέτρα αλόγου εισπρακτικού χαρακτήρα στραγγαλίζουμε τη βιομηχανία, της εξαγωγές και την εθνική ανταγωνιστικότητα της ελληνικής παραγωγής. Ας μην απορούμε λοιπόν, όταν βιομηχανίες κλείνουν, η ανεργία αυξάνεται και η χώρα μας βυθίζεται καθημερινά στην ύφεση».